

Ti si moj ljubljeni sin

(1,9-11)

9 Tiste dni
je prišel Jezus iz Nazareta v Galileji
in Janez ga je krstil v Jordanu.
10 Brž ko je stopil iz vode,
je zagledal nebesa, ki se razpirajo,
in Duha, ki se je kakor golob
spuščal nadenj.
11 In zaslišal se je glas iz nebes:
"Ti si moj Sin,
ljubljeni;
nad teboj imam veselje."

1. Sporočilo v kontekstu

"Ti si moj Sin, ljubljeni," reče Oče Jezusu, ki se je potopil v Jordan, v vode greha množic, ki so se zbirale ob Krstnikovem oznanjevanju. Bog je imel vso večnost za razmislek. In vendar ni našel drugega načina, da se nam predstavi in nas odreši, kot to škandalozno dejanje: postaviti se vrsto z grešniki. Jezus se razodene kot Sin, ko hodi skupaj z najrevnejšimi brati; in Oče ga slovesno potrdi.

Krst predstavlja Jezusovo temeljno izbiro: solidarnost. Ta izvira iz njegove sinovske narave. Ker pozna Očetovo ljubezen, jo želi pokazati vsem s svojim bratstvom. Če vrstice 2-8 povedo, kakšen je človek v odnosu do Gospoda, ki pride, nam vrstice 9-11 kažejo, kakšen je Gospod do človeka. Krst so vrata, ki vodijo v evangelij. Kdor ne gre skozenj, ostane ujet v pasti lastnih religioznih pričakovanj in ne pozna Boga in njegovega daru.

Krstnik nam je pravkar govoril o njem, ki bo krščeval v Svetem Duhu. Toda ta se

na presenečenje vseh da krstiti Janezu z vodo in prav na ta način nam bo dal svojega Duha. Nihče ne bi nikoli mislil, da se bo Gospod potopil do dna v našo človeškost in nam dal svoje življenje v zameno za našo smrt. On nas ljubi in se želi združiti z nami. Ker se ne moremo mi povzpeti k njemu, se je on spustil k nam.

Prizor krsta opisuje na najbolj božji način skrivnost utelešenja: on je postal človek, solidaren z nami v vsem, da bi mi postali Bog, solidarni v vsem z njim. Njegova človeškost je začetek našega poboženja.

Na ta način začenja Jezus svoje delovanje. Namesto velikih programskih govorov naredi resnično dejanje, izbiro in sprejme stil, ki bo vodil njegovo celotno življenje. Ta začetna slika namreč že napoveduje tisto končno (15,27-39): tu ga vidimo v vrsti z grešniki, tam ga bomo videli na križu v sredi med njimi; tu začenja svojo kraljevsko službo, tam ga bomo dokončno videli na prestolu; tu se potopi v vodo, iz katere smo mi vsi rojeni, tam bo utožil v smrti hudodelca, v kateri vsi umremo; tu se razpirajo nebesa, tam zagrinjalo v templju; tu se spušča Duh, tam "je izdihnil"; tu ga glas iz nebes proglasi za Sina, tam ga glas z zemlje prepozna kot takega.

Krst ima značaj "strasti" i . Razodeva tisto strast, ki jo ima Bog do nas, da postane so-čutje in nas nikoli ne zapusti.

Krst je kot seme, ki že vsebuje veliko drevo kraljestva, križ.

Je najskrbneje izdelana miniatūra, ki poučarja tiste poteze "Sina", katerih povečava bo nadaljevanje evangelija.

Če je res, da je Sin kot Oče, je torej tudi Bog popolnoma drugačen od tistega, ki ga vsaka religija potrjuje in vsak ateizem zanikuje: kdo bi pomislil na Boga v vrsti z grešniki, ponižnega in solidarnega z nami? To je najmočnejša podoba Boga, ki ga ni nikoli nihče videl in ki nam zdaj kaže svoje pravo obličje.

V pripovedi sta izpostavljena dva Jezusova naziva, ki ustrezata dvema deloma evangelija: on je Kristus, ker je poln Svetega Duha (v. 10), in je božji Sin, ker je služabnik, ki da življenje za brate (v. 11).

Jezus je "močnejši", ki ga pričakujemo. Toda prihaja z močjo Boga, ki je, ker je ljubezen, skrajna šibkost. Ljubezen se namreč odreče in da vse, celo samo sebe. Je Kristus in naš Odrešenik, ker je izbral, da bo v vsem solidaren z nami; je božji Sin in naš Gospod, ker je, izpolnjujoč voljo Očeta, postal služabnik bratom.

Učenec, krščen v njegovem krstu, prejme njegovega sinovskega Duha, ki ga naredi za brata vseh.

2. Branje besedila

v. 9 *In zgodilo se je*. Evangelij pripoveduje zgodbo, nekaj, kar se je zgodilo enkrat za vselej in se dogaja vsakokrat, ko poslušamo.

v tistih dneh. To so dnevi Janezovega oznanila: dnevi želje, spreobrnitve in pričakovanja.

je prišel. Izraža prihod Gospoda, "tistega, ki mora priti".

Jezus. Pomeni "Bog rešuje". Njegovo ime ustreza temu, kar on je in dela. Marko ni govoril o utelešenju ali rojstvu. O njem nam je povedal samo ime v naslovu. Nenadoma, ko kot spokorjeni grešniki stojimo na bregovih Jordana, nam pride nasproti ta neznani

človek, o katerem nam povedo samo ime, ki je tudi zelo *Passione*, je strast in trpljenje, od tu pasijon, Kristusovo trpljenje, op. prev. pogosto. Tisti, ki ga poznajo, vedo, da je tesar (6,3). To je nepomemben poklic, ki ga opravlja, kdor nima zemlje za preživljanje in si pomaga s tistimi deli, ki jih kmetje ponavadi sami postorijo!

iz Nazareta. Je majhen kraj, brez slavnega izročila. "Iz Nazareta lahko kdaj pride kaj dobrega?" (Jn 1,46). Tam je prebival kakih trideset let – eno celo življenje! Ta dolga leta tišine in dela so velika skrivnost. Bog se je odločil deliti z nami vsakdanjost, napore poklica, s katerim se preživljamo. To, kar se nam zdi običajno, vsakdanje, celo banalno, je privilegirani kraj našega srečanja z njim.

v Galileji. To je pokrajina, ki je z verskega vidika na slabem glasu. Območje na meji, daleč od središča, polno poganških vplivov, to je Galileja narodov (Iz 8,23 = Mt 4,15).

bil krščen. Jezus, človek kot vsi drugi, neznan, celo omalovaževan za tistega, ki pozna njegovo delo, kraj in deželo, se postavi v vrsto z grešniki in se da krstiti. Marko nas od samega začetka poziva, naj vidimo našega Odrešenika in Gospoda v tem človeku, zadnjem v vrsti: "Glejte vašega Boga! Glejte, Gospod prihaja z močjo", se nadaljuje citat v v. 2 (Iz 40,9). To je nezaslišano! Nikdar si ne bi nihče zamislil takega Boga. Toda ta njegova solidarnost, ki ga vodi v skrajno nemoč, izkazuje moč tiste ljubezni, ki ga razodeva kot edinega in Gospoda. Njegova "simpatija" do nas, ki jo tu kontempliramo, ga bo peljala daleč, zelo daleč, do tega, da bo "trpel z" nami in za nas našo smrt. On je Emanuel, Bog ljubezen, ki ne more ne biti "Bog z nami".

Stari Adam se je dvignil, da bi iztrgal enakost z Bogom, in je padel v smrt. Božji Sin se je spustil in pridružil človeku do same

smrti in je zato povzdignjen v novo življenje. Novi Adam naredi izbiro, ki je nasprotna izbiri starega.

Njegov krst je podoba njegove smrti. V vodi Jordana se potopi v greh vseh tistih, ki se tam zbirajo. Mi izstopimo očiščeni, on pa s težo našega zla. On, ki ni poznal greha, je za nas postal greh in prekletstvo (2 Kor 5,21; Gal 3,13). Jezus se je odločil biti s človekom na določeni strani, tam, kjer se on sam cepi in ni solidaren ne s seboj ne z drugimi: v njegovi omejenosti in v njegovem grehu, v njegovem zlu in njegovi smrti. On je "z nami" prav tam, kjer smo sami in izgubljeni, potrebni družbe, ki pa je človeško nemogoča. Njegovo sočutje ga je nagnilo, da je prestopil mejo naše skrajne samote.

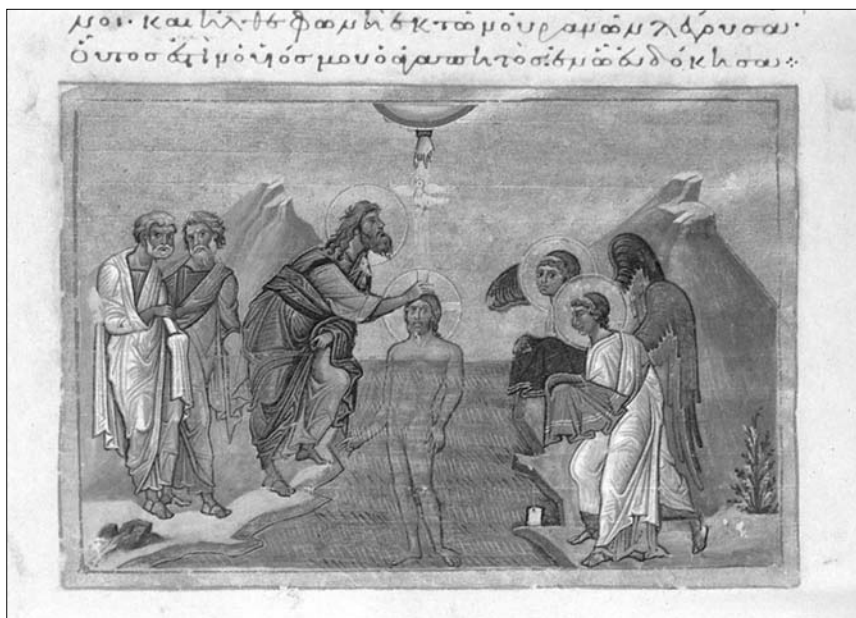
Kontemplacija Jezusa v vrsti z grešniki, ki se potopi v vodo, ima moč, da v nas razstrupi laž kače; popravlja našo lažno podobo Boga, vsemogočnega, strašnega sodnika, in nam predstavi moč ljubezni, ki razda vse in postane služabnik, ki nosi na sebi težo našega zla. Srečanje z njim se dogaja tam, kjer mi-

slimo, da je najbolj odsoten: v našem negativnem delu, v naši in njegovi nemoči. Če nas je njegova moč ustvarila, nas je njegova nemoč odrešila.

po Janezu. Predstavljajte si njegovo preseñenje (prim. Mt 3,14)! Njegovo pričakovanje močnejšega od sebe je postavljeno popolnoma na glavo. Brez razodetja Duha ne more nihče dojeti skrivnosti božje nemoči.

v. 10 *stopil iz vode.* Potopitev simbolizira smrt, izstop iz vode novo življenje, preko smrti. Njegova izbira potopitve že vsebuje izstop: izraža namreč ljubezen, ki je močnejša od smrti.

je videl nebesa, ki se razpirajo. Odprtje neba, zaprttega nad človekom, je veliko mesijansko pričakovanje: "Če bi ti razprl nebo in se spustil" (Iz 63,19). Jezusova izbira odstrani vsakršno oviro med Bogom in človekom: njegova solidarnost naredi Boga prisotnega povsod.



Krst v Jordanu. Iluminacija iz t. i. *Menologija Bazilija II.*, ok 985, Vatikanska knjižnica, Rim.

Duha, ki se je spuščal. Življenje (Duh) Boga (Sveti) se spusti na zemljo in tu prebiva, vračajoč človeku njegovo sinovsko obličje. Božji Duh, ki je solidarnost, ljubezen, ponižnost in služenje, je v Jezusu odslej prisoten med nami. On dela nove vse stvari: daje novo srce in oživlja posušene kosti (Ezk 36,26; 37,1-).

kakor golob. Golob se navezuje na Noetovo barko (1 Mz 8,8-), podobo krsta, ki označuje začetek življenja, rešenega iz voda. Njegovo kroženje nad Jordanom spominja tudi na božjega Duha, ki je lebdel nad vodami v začetkih stvarjenja (1 Mz 1,2), in močna krila, ki so povedla Izrael skozi Rdeče morje (2 Mz 19,4). Jezusov krst je začetek življenja preko smrti, novega stvarjenja in dokončnega eksodusa. Golob, ki neprestano gruli, je tudi dobra prispodoba božjega Duha, ki od nekdaj poje človeku svojo ljubezen, v pričakovanju odgovora.

v. 11 *zaslišal se je glas iz nebes.* Bog nima obraza, temveč glas. Njegov obraz je obraz tistega, ki posluša njegovo besedo. Ta je njegov sin, po njegovi podobi in sličnosti.

Ti si moj Sin (prim. 9,7). Jezus je s tem, da je postal brat, poslušal Očeta, ki ga potrdi za svojega Sina. Nekdo, ki tako ljubi, je lahko samo "Sin", neskončno ljubljeni. V teh besedah zveni Ps 2,7, ki govori o ustoličenju kralja. Jezus je s svojo izbiro kralj, ki ga želi Bog – Bog sam, ki kraljuje in rešuje človeka.

Priznanje Jezusa za Sina daje okvir celotnemu evangeliju: proglasi ga Oče, ko se Jezus postavi v vrsto z grešniki, prepozna pa

stotnik, ko umre med zločincema (15,39). Oče ga bo potrdil tudi na polovici evangelija, po napovedi križa (9,7). Edini način razodevanja, da je Sin, je deliti iz ljubezni usodo najrevnejših bratov. Jezus je Sin, ker "ga ni sram, da nas imenuje bratje" (Heb 2,11).

Po naslovu (1,1) samo Oče (1,11; 9,7) in on sam (prim. 8,38: njegov Oče; 12,6; 13,32) smeta govoriti o tem sinovstvu. Kričijo ga tudi demoni, a da bi ga skušali (3,11; 5,7); in ga omenjajo sovražniki, a da bi ga obsodili (14,61).

Obstaja namreč božji in peklenški način prepoznavanja njegovega sinovstva. Šele njegova smrt pojasni vsako dvoumnost. Križ namreč razdemonizira podobo Boga, ko nam ga v polnosti razodene v Sinu.

ljubljeni (prim. 12,6). Pomeni edini in spominja na 1 Mz 22,2, ki govori o žrtvovanju sina Izaka.

nad teboj imam veselje. Nanaša se na prvi spev o služabniku JHWH-ja (Iz 42,1), ki opisuje tistega, ki rešuje svet, tako da si oprta vse njegove krivice. Očetov glas torej proglasi Jezusovo identiteto: je Kristus in Sin, Odrešenik in Gospod prav v kolikor žrtvovan v služenje bratom. Sinova identiteta naredi vidno Očetovo resnico, ki je bila doslej nedostopna: "kdor vidi mene, vidi Očeta" (Jn 14,9; prim. 12,45).

Prevedla Mihaela Kavčič

* Vir: Silvano Fausti. *Ricorda e racconta il Vangelo. La catechesi narrativa di Marco. [Pomni in pripoveduj evangelij]. Ancora, Milano, 1991, str. 22-26.*